כב א ב מיי׳ פ״ד מהלי אישות הלי ב סמג עשין מח [טוש״ע אה״ע

סרי לו סעיף ט ע"ש]: סר ג ד מיי פ"ב מהלי מתנות עניים הלי יג: כד ה מיי שם הלי יא

ועיין בכ״מ: ועיין בכ״מ: [ו מיי׳ פי״ד מהל׳ מעה״ק

:סלי יגן

פירוש הרא"ש

יש יד לקידושין. מי ילפי׳ מנדרים דנדרים ל׳

הקדש הן שמתפיס בדברים הנדורים וקדושין נמי ל' הקדש כדאמרי' בקדושין הקדש כדאמרי' בקדושין

הקדש כדאמרי" בקדושין (דף ב:) דלהכי קרי להו קדושין דאסר לה אכ"ע

כהקדש הלכך מהני בהו יד כנדרים או דילמא קדושין ונדרים חרי מילי נינהו

וחדוש הוא בנדרים ולא ילפינן מנייהו ולא הוה ילפינן נזירות מנייהו אי

ינפיק לחות מפיים לו לאו הקישא: אלא כגון דאמר לה לאשה הרי את מקודשת ואת. מי אמרי' ואת גמי אמר לה אמרי' ואת גמי אמר לה

לתכי האור גבו אבו לח לחברתה בו'. לאו משום דמספקא ליה אי מוכח למימר ואת נמי או דלמא

מוכח נמי למימר ואת חואי דאי מספקא לן בהי מוכח

טפי אפי" אמ"ל דיש יד לקדושין הכא לא הוי יד כדאמרי' לעיל גבי מודרני

ממך כיון דמספקא לן אי מוכח לאסור הנאה אי לאסור דבור לא הוי יד כלל אלא ודאי פשיטא ליה

דמוכח טפי למימר ואת נמי

הלכך אם יש יד לקדושין

יאר נתורשת מו לטנום אין יד לקדושין ומפרשיגן ליה ואת חואי דאם אי

אפשר לפרשו בעניו אחר

הפשל לפל של בעלך החל אפילו אין יד לקדושין ע"כ מקודשת היא ומסתברא

לתיירי כגון שנתן לראשונה שתי פרוטות ואי יש יד הרי קבלה הראשונה ע"י

השניה כדאמרינן בקידושין בא' שקדש חמש נשים וקבלה אחת מהן ע"י

רולם דאם נתן גם לשניה פרוטה פשיטא דהוי כמו ואת נמי: והא מדאמר

ליה רב פפא לאביי מי סבר שמואל דידים שאין מוכיחות הויין ידים.

מקודשת או דלמא

תורה אור השלם 1. וּבְקָצְרְכֶם אֶת קְצִיר אַרְצְכֶם לֹא תְכַלֶּה פְּאַת שְׂדְרָ לִקְצֹר וְלָכֶט קִצִירְךְּ לא תְלַקַט: ויקראיט ט

גליון הש"ם

בר"ן ד"ה מיגו כו'. דהיינו נתינת הגם לירה. ק"ל דלפ"ז מחי פרכינן מכלל דס"ל לר"פ יש יד והיינו למשמנו למוכיחות מהני למשמע למוכימות מהם כמ"ש הר"ן והא התם דיהיב לה ואיכא נתינת מעשה באמת הוי יד כמו בגט דעיקרו מוכיח:

פי' הרא"ש (המשך) קשיא לי מדידיה אדידיה: או דלמא לנפקותא. להולאות נית: מכלל דכי אמר תהוי שדה כולה פאה הויא פאה. דמשמע ניה דמיירי שלא נשאר נו עוד בשדה מדמספהא עוד בשדה להולאות ביתו ב"א זה דאי נשאר לו יותר לא הוה תלינן דלנפקותא קאמר כיון שנשאר לו עוד בשדה להולאמו והוי כאילו אמר ואת נמי: אוגיא. ערוגה כההיא דפ״ק דברכות (דף ו.) קיימי עלן כי כסלא לאוגיא מי׳ כחלמים סביב הערונה פיי כתכנתים ספיב יטבר זגני וכמו אין עושין עוגיות לגפנים פ"ק דמ"ק (דף ב.) וכן עג עוגה [דמבקוק] (תענית לף כג.): מנין שאם רצה לעשות כל פאה הודם שיתחיל לקצור

כיוונו, ומשני הדא. כלומר האי דנקט רב פפא המם ידים שאין מוכיחות, לאו משום דפשיטא ליה דידים מוכיחות הויין ידים, אלא משום דאקשי לשמואל דהכא משמע דסבירא ליה ידים שאין מוכיחות הויין ידים ובנזיר משמע דס"ל דידים שאין מוכיחות לא הויין ידים, גבי האומר אהא דאוקמה והוא שהיה מזיר עובר לפניו, אבל לרב פפא לא פשיטא ליה אי ידים המוכיחות הויין

ל) [קדושין ה:], ב) מכאןשייך לדף ז.,

יש יד לקידושין. היכא דלא מפרש ממש מקודשת לי אלא ביד דקידושין קא מקדש לה כדקא מפרש מי הוי יד לקידושין ומקודשת או אין יד לקידושין ואינה מקודשת: פשיטא. כיון דאמר ואת נמי קידושין עלמן נינהו דבאותן קידושין דקידש לחברתה מקדש לה נמי וכה"ג לא הוי

יד אלא קידושין גמורים נינהו: או דלמא. הא דאמר ואת לאו משום דתהוי מקודשת קאמר לה אלא הכי קאמר לה ואת חואי כלומר ואת פלניתא חזית דקדישנא לה: והא אמר ליה רב פפח לחביי וכו'. בפ״ה דהידושין (דף ה:) בהלכה קמייתא אמר שמואל נתן לה כסף או שוה כסף ואמר לה הרי את מקודשת הרי את מאורסת וכו׳ ואמר ליה רב פפא לאביי למימרא דסבר שמואל ידים שאין מוכיחות הויין ידים מדאמר ליה רב פפא הכי אליבא דשמואל דידים שאין מוכיחות כו׳: מכלל דם"ל דיש יד להידושיו. היכא דמוכיחות: חדא מגו מאי דס"ל לשמואל קאמר ליה לאביי. דהכי קאמר מי סבירא ליה לשמואל דיש יד לקידושין ואם תמצא לומר דיש להן יד מי בעינן ידים מוכיחות או לא: אוגיא. שדה כדאמרינן במס' [ברכות] (דף ו.) וקיימי עלן כי כסלא לאוגיא כלומר כתלמים לבקעה: פאה מעלייתא היא. האי שדה אחר דאמר והא נמי: **תלמוד לומר פחת שדך.** כלומר כולה שדך: כיון דחיתקש לקרבנות מה קרבנות יש להן יד. כדחמרינן במתני': חו דלמח החי דחיתקש לבל מחחר. דקאי עליה נמי בבל תאחר כקרבן אבל בכה"ג דאית ליה יד לא איתקש:

בעי רב פפח יש יד לקדושין וכו'. אפי' ביד מוכיח קמיבעיא ליה מי אמרינן נהי דלא אתרבו להו ידות בהדיא גמרינן במה מלינו מנדרים או אין יד ואפי' מוכיח דנדרים שאני דחמירי דאפי' בדבורא בעלמא חיילי משא"כ בקדושין שהן לריכין איזה מעשה כסף או שטר או ביאה: דאמר לה לאשה הרי את

מקודשת לי ונתן לה שתי פרוטות ואמר (קדושין דף נב.) דאשה נעשית שליח לרה. אבל ליכא לפרושי בנותן פרוטה

להברתה ואת מי אמרינן ואת נמי אמר לה להברתה. וכי אמרה דניחא לה הויא מקודשת דחברתה קבלה בשליחותה כדקי"ל בפ' החיש מקדש לחברתה ואפילו במקום שנעשית לה לזו ופרוטה לזו דודאי משמע דכה"ג ליכא לספוקי כלל בואת חזאי ואפילו תמלא לומר אין יד לקידושין [קדושין] עלמן הן: או דלמא ואם חואי אמר לה לחברתה. דאע"ג דלא משמע הכי ויד מוכיח הוא דואת נמי קאמר כיון דאין יד לא מהני הנך קידושין ואמרי׳ ואת חואי קאמר: והא מדאמר ניה רב פפה להביי מי סבר שמוחל ידים שאין מוכיחות הויין ידים. גבי קדושין בפ"ק דקידושין (דף ה:) מכלל דק"ל לרב פפח דיש יד לקידושין דמדלח מתמה אלא ביד שאינו מוכיח מכלל דמוכיח פשיטא ליה דהוי יד: מגו מאי דם"ל אמר ליה לאביי. דנהי דרב פפא מספקא ליה דדלמא אין יד לקדושין כלל מיהא לא מני לאקשויי עלה דשמואל דדלמא איהו ס"ל דיש יד אלא אקשי ליה דידיה אדידיה דאפי׳ ס"ל דיש יד לקידושין יד שחינו מוכיח

שייכי באם ח"ל: או דלמא מאי והדין לנפקוחא בעלמא קאמר. דאע"ג דיד מוכיח הוי וכי קאמר והדין לנדקה קאמר (או) דלמא אין יד כלל ואפיי מוכיח: או דלמא כי איסקש לבל סאחר הוא דאיסקש. ולא אמרינן אין היקש למחלה דלדקה למי לא כחיבא בהדיא ומדרשא אמיא:

בפ"ק דקדושין (דף ה:) גני הם דסמר שמואל הרי אם מקודשת ולה אמר לי מקודשת: חדא מגו דסבירא ליה לשמואל בו'. משרכו סברות שסובר שמואל ורב פפה אינו מסכים לשום אתת מהן קאמר ליה לאניי דשמואל סבר יש יד לקידושין וגם מוכיח לא בעיא קאמר רב פפא לדידי אפי׳ ביש יד מספקא לי ומיהו בהא דקאמר שמואל דלא בעיא מוכיח

ואת חזאי אמר לה. כלומר מהו את חזי, כלומר לא כיון לקדשה ולדבר אחר כיון (ראמיה בשחו). מדאמר ליה רב פפא לאביי. בפ"ק דקדושין דאמר שמואל הרי את מקודשת הרי את מאורסת וכו', והיה חושב רב פפא דאע"ג דלא אמר לי קאמר שמואל דהויה מקודשת, ואוחביה לימא קסבר שמואל ידים שאין מוכיחות הויין ידים, מכלל דסבירא ליה דידים המוכיחות הויין דים, והא מילתא ידים המוכיחות נינהו, דהואיל והיה מקדש חברתה ואמר לאחרת ואת ונתן כסף וקבלתו יש כאן הוכחה שלקידושין

בעי רב פפא יש יד לקידושין או לא היכי דמי אילימא דאמר לה לאשה הרי את מקודשת לי ואמר לחבירתה ואת נמי פשיטא היינו קירושין עצמן אלא כגון דאמר לה לאשה הרי את מקודשת לי ואמר לה לחבירתה ואת מי אמרינן ואת נמי אמר לה לחבירתה ותפסי בה קידושין לחבירתה או דלמא ואת חזאי אמר לה לחבירתה ולא תפסי בה קידושין בחבירתה ומי מיבעי ליה לרב פפא והא @מדאמר ליה רב פפא לאביי מי סבר שמואל ידים שאין מוכיחות הויין ידים מכלל דסבירא ליה לרב פפא דיש יד לקירושין חרא מגו מאי דסבירא ליה לשמואל אמר ליה לאביי בעי רב פפא יש יד לפאה או אין יד לפאה היכי דמי אילימא דאמר הדין אוגיא ליהוי פאה והדין נמי ההיא יפיאה מעלייתא היא כי קא מיבעיא ליה כגון דאמר והדיז ולא אמר גמי מאי מכלל דכי אמר שדה כולה תיהוי פאה הויא פאה אין והתניא המנין שאם רוצה לעשות כל שדהו פאה עושה ת"ל יפאת שדך מי אמרינן כיון דאיתקש לקרבנות מה קרבנות יש להם יד אף פאה יש לה יד או דלמא כי איתקש ילבל תאחר הוא דאיתקש והיכא איתקש דתניא מעמד

מעמך לא הוי יד דהכי שמעינן ליה לשמואל גבי נזיר. וא״ת ומאי קא מספקא ליה בקדושין מאי שנא מגיטין דלכ״ע יש יד כדמוכח סוגיין דלעיל [ה:] ולא פליגי אלא ביד שאינו מוכיח י״ל דשאני גט כיון דאיכא מעשה °דהיינו נתינת הגט לידה הוי טפי מיד ועיקר מוכיח מקרי משא"ל בבעיין דלחדא הוא דיהב שתי פרוטות אבל לחברתה לא יהיב מידי: בעי רב פפא יש יד לפאה וכו'. כלומר אם תמצא לומר בקדושין אין יד דלא איתקש לנדרים כלל פאה דאיתקש מאי: הדין אוגיא. ערוגה וקרי לה אוגיא על שם חריך שעושין סביבות הערוגה מלשון עוגיות לגפנים במ"ק (דף ב.): מכלל דאי אמר ספוי שדה כולה פאה הויא כולה פאה. דודאי רב פפא בכה"ג קמבעיא ליה דבההיא אוגיא קמייתא איכא שיעורא דאי לא אפי׳ אמ"ל אין יד לפאה פאה מעלייתא היא דודאי כיון שהתחיל לעשות פאה כי אמר והדין לגמרה נתכוון אלא ודאי כיון דאיכא שיעור פאה בקמייתא מיבעיה ליה: ס"ל פחם שדך. מדלה כתוב פחה שבשדך: או דלמה כי היסקש לבל סחחר הוה דהייסקש. ואע"ג דקיי"ל (לקמן ז. כרימות כב:) אין היקש למחלה שאני פאה דלא כמיבא בהדיא ומדרשא אתיא הלכך איכא למימר דאין לה יד אפי' מוכיח: ^{טיש יד נצדקה או אין יד נצדקה. פי' אם תמלא לומר דיש יד לפאה כיון דחמירא דבעל כרחיה חייביה רחמנא בעיקר פאה לצדקה מאי כך פירשו רבותי. ולא נראה לי דהא בעיקר לדקה נמי} בע"כ מחייב וכי חימא לא מחייב בכולה פאה נמי לא מחייב אלא בשעורא ולא שדה כולה לכך נראה דהני חרתי בעיי לאו בהדדי איתמר ולא

ספר"כ מייינו הפלט מיינו דקלמת מ"ל פלט שדך דכיון דהמחיל לקצור קרינן בכולה פלט שדך: או דלמא בי לעשות כל שדהו פלה עשה והיינו דקלמת מ"ל פלט שדך דכיון דהמחיל לקצור קרינן בכולה פלט שדך: או דלמא בי איתקש לבל תאחר הוא דאיתקש. דדוקל לבל מלחר דכמיב בקרל ולל למילי לוחרי דכמה דברים כחיבי בהאי קרל דליכל ללקושינהו לכל מילי:

דים גבי קידושין או לא, ומשום הכי בעי לה (שם).

שרהו פאה שעושה. אע"ג רכתיב לא תכלה דמשמע שכבר התחיל לקצור ואמרה מורה לא מכלה הפאה אבל אם יעשה כל לא קרינן ביה לא תכלה בירושל' משני לה דגרסי בירושלמי דפ"ק דפאה עד שלא קלר שבלת הראשונה לא נתחייבה שדהו בפאה משקלר שבלת הראשונה

בות להסתפק בדברי שמואל הזכיר לו רב פפא לאביי שאתר לו לימא קסבר שמואל ידים שאין מוכיחות הוויין ידים ה"ה שהיה לו לותר לימא קסבר שמואל רש יד לקידושין והלא בעיא היא ולא איסשימא אלא עדיכה אויין ידים ה"ה דידים שאין מוכיחות משום דמירמא משמואל לשמואל: בעי רב פשא יש יד [לשאה]. פי׳ אח"ל אין יד [לקידושין] דלמא שאר בש שאין מוכיחות משום דמירמא משמואל לשמואל: בעי רב פשא יש יד [לשאה]. פי׳ אח"ל אין יד [לקידושין] דלמא דידים שאין מוכיחות משום שהפסיק בקושא ווי בעיא ליה לרב פפא וכי׳ לכך חוזר ומפרש בעיא דוב כמי לב בעיא בעיא ליהוי שאר. אוגיא ערוגה ועל שם החרץ שסביב הערוגה קורין ליה אוגיא: כי קסידבעיא ליה בעוץ דאחר והידין ולא אחר במי לנפותא בעלמא היו לתספקא ליה [אי] וחדי למפקא ליה [אי] וחדי למפקא ליה [אי] וחדי ולא מרב במי מות לובלים המין לעלמו קאמר דומתו שתקלר בתקום אחד וואסין לנפותא הוא ואיני מוס החרץ ביי אחר בילדי מחלי ליה מתול היו מושל ביי בי מושל הלא מת כלו שדה: מכלל דבי אחר בילדו משה. מימה מהיא דיית מה מדעיד שה ביירו באת. מימה מהיאל דיה ליה ופירש מעום שהקסף ליה מדין לניי מדא לחר לאות מחל הלחול או למנו והדין מון בל הדה מעליהו מושלת היו שאר ליהוי פאה. מימה מהיא ליה מערוגה השניה לעלמו ואם היה שלור הרבין כו׳ ולא אתילתיה דרב פפא לביל למור הרבין כיו ולא אתילתיה דרב פפא לביל והיץ לעלמו שמשיי הבל היה שלור אי לאמר היה וליה לאון לאמר מרוויים הוויין פאה אלתו שמשיי בי שלה לעמו להיו ביל הרבי הוא ביל הלחול הרבין כל שדה ואלה הלבי ביל ביל שלון לא שיו באל הואין לעלמו ואם היה שם של הרבי פרן תכלל וכיי ומשר אין והחניא מון שאם רלה לעות הלו היו לאור אל הרבי בשהחל לקלור מעט ואפי בשהחל לקלור מעו ואפי בשהחל לעות בפרשה הלי אין באן שהוב ביל הואל לאון בשות להוו להרבי באר מובי לשות ביל הואה הלבי לאון באן שהו להוו להוו להור הלביר לאור ביל הוא שהיה הלבי לא שהיב שיר לעמות להוו הליר לאון באן חוד ביל הוא להיד בילה און לא ביל ביל לאון באן מונה בהדי לבוים שלו להוו שלה הלא הלו שלה הלון לה שישר היו לה מולה להון לא ביל הוא מלו הלון לה שישר היול לאות לו הלון לה שישר היול לאות לו הווע הלוב האוב בשיר לאות לבנו החוב הוא בלור לה הלב באור הלו הלו להוו הלוה הלון לה שושר היול להוו הלב בחומה לבן במרומה משיר שלו בי תלאל לה מוע בשום הלושה בירום הלבן להוו הלוו הלו הוו להוו הלו